Ч. 6. Середа 10 (23) січня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Недуга королевої Вікториї. — Вісти з Росиї. — З французкого парляменту.)

В справі недуги королевої Вікториї доносить з Льондона бюро Райтера: По за дуже скупими вістями урядовими, яких взагалі тяжко дістати, впевнюють з доброго жерела, що наглу зміну в здоровлю королевої викликав апоплектичний удар, з котрого пішла також часткова утрата зору і мови. Також приниманє корму було получене з великим трудом. Перед утратою сьвідомости королева вже нікого не бачила. В цілій Анґлиї проявляє ся загальне, щире співчутє для королевої. Від вчера о нічім иншім не говорять лише о недузі королевої. — Урядовий бюлетин виданий вчера о год. 11 перед полуднем гласить: Стан сил королевої від півночи трохи підніс ся. Королева приймила також трохи корму і покріпила ся ним. Сили вже не зменшають ся. Найбільше непокоячі суть прояви перериваного обігу крови. — Вчера прибули до Осборн цісар Вільгельм I. і князь Уельский. — О годині 5-ій по полудни видали лікарі такий бюлетин: Легке поліпшенє в здоровлю королевої, яке проявило ся рано, тревае дальше. Помимо того потішаючого бюлетину, анґлійскі часописи не мають найменшої надії на удержанє королевої при житю і дожидають кождої хвилї катастрофи. Також в найвисших державних урядах роблять пильно приготовленя до зміни престола. В Віндсорі приготовлюють для двора поміщенє.

З Петербурга доносять: Хоч всї міністри вернули вже сюди, виїзд царя і цариці з Ливадиї відложено до неозначеного речинця. Лікарі головно з тої причини противлять ся поворотови, що в Петербурзї лютить ся інфлюенца. — Після впевненя добре повідомлених кругів, переважає в окруженю царя погляд, що становище нового ґенерал-губернатора варшавского треба поручити личности, котра була би прихильна Полякам. — До Polit. Corr. пишуть з Петербурга: Від якогось часу ворушить ся знов серед студентів росийских університетів, особливо в Петербурзї і Киіві. В Киіві арештовала поліция з причини демонстраций, забурень і ворохобничих аґітаций до 150 студентів, в Петербурзї звиш 80. Кажуть, що власти рішили виступати против неспокійної молодїжи з цїлою строгостию; що більше, рішено ся забрати арештованих студентів до войска в Манджуриї. В наслїдок заповіджених строгих заряджень збільшило ся ще заворушенє серед студентів, а тепер оно так велике, що грозить вибух таких розрухів, як були тому два роки на росийских унїверситетах. Правительство наміряє, як впевнюють, розвинути тепер значно сильнїйшу енерґію, як тодї.

Французка палата послів радить тепер над законом о сконфіскованю монастирских недвижимих маєтків. Против закона виступають дуже остро монархісти і клерикали, боронять закона міністри. Вчера виголосив в обороні закона міністер Вальдек-Руссо довшу бесїду, в котрій доказував, що новий закон не грозить церкви ніякою небезпечностию. Бесїду Вальдек-Руссо ухвалено оголосити афішами. Нема сумніву, що закон буде принятий значною більшостию голосів.

Новинки.

Львів дня 22 січня 1901.

— **Відзначенє.** З незвичайним торжеством відбуло ся в суботу рано відзначенє двох вояків 80 полку піхоти у Львові, котрих Цїсар надїлив срібними хрестами заслуги. Відзначені називають ся Юстин Лотоцкий, підофіцир і Василь Стрембицкий, трубач. О годині 8-ій рано уставив ся цїлий полк і школа однорічних охотників з музикою на подвірю касарнї при ул. Курковій. На боцї станули всї офіцири з полковником на чолї. О год. 9-ій рано прибув комендант полку, полковник п. Штрассер, котрий виступивши перед фронт уставленого полку, викликав з рядів обох вояків, котрі станули коло полковника. Відтак промовив п. полковник Штрассер до зібраних вояків по нїмецки такими словами: „Двайцятого першого жовтня минувшого року вибух в Радехові в ночи огонь. Безрадно і бездїльно стояли мешканцї приглядаючи ся бушуючому пожарови. В хвили коли сусїдним домам грозила найбільша небезпечність, надійшли підофіцир Лотоцкий і фрайтер Стрембицкий, котрі в тім часї заняті були в Радехові з причини

6)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлійского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Доктор перестав вже й думати о поважі академічній та о духовім житю студентів, коли так дивив ся на то якесь дике і крикливе видовище. Мимо своїх пятьдесяти лїт, сьміяв ся він з цїлого серця як би який хлопець, коли видїв, що виробляли молодї полїтики.

Перед салею викладовою, де відбувало ся голосованє, збирала ся щораз густїйша товпа і ставала щораз більше неспокійна. О 1 годині мав бути оголошений результат виборів. Коли годинник показував першу, настав серед товпи великий спокій; всї дожидали з великим напруженєм рішаючої хвилї. Нараз отворили ся подвійні двері, і ґурма молодих людий вибігла на улицю. Настала страшенна глота. Понад головами товпи показав ся великий плякат, на котрім видко було виписане великими буквами слова: „Лїберальна“. Але заким ще плякат піднесено добре в гору, вже єго хтось здер, і настала завзята бійка. За хвилю показав ся знов плякат, але вже з другого боку, зі словом: „Більшість“, та й щез знову. Сего було вже досить. Всї знали, як стоїть дїло, і роздав ся грімкий оклик тріумфу; капелюхи полетїли в гору і засвистали палицї. Бійка і крики стали ще більші, аж якийсь величезний лїберал вхопив плякат і підніс єго високо в гору, так, що можна було на нїм виразно видїти: „Лїберальна більшість 241“.

Але єго тріюмф був короткий. Хтось вдарив єго палицею по голові, другі підставили єму ногу, і він впав з плякатом на землю. Побідителям удало ся остаточно зробити собі дорогу аж на сам конець площі, де стояла статуа Давида Брюстера. Якийсь студент вилїз аж на статую і заткнув плякат з ненавистною вістию профессорови в руки. Оттак опинив ся безсмертний винаходець калейдоскопу серед полїтичних партий, і коло єго памятника завела ся завзята борба. Дінсдаль і єго батько забрали ся домів, бо трудно було предвидїти, які розміри прибере борба.

— Що за вандали, що за варвари! — сказав доктор до сина, коли вийшли з площі, а я гадав, що то спокійні студенти, котрі пильнують лиш науки!

— То не завсїгди так, тату — сказав на то єго син, оправдуючи своїх товаришів. — То они лиш нинї були такі трохи веселї.

— Трохи веселї! — Добрий з тебе студент. Менї здає ся, що як би так мене тут не було, то ти би був їх проводирем.

Доктор подивив ся то на одного, то на другого, а з очий обох товаришів видко було, що він не помилив ся, коли так сказав. Він аж мусїв засьміяти ся, а оба молодї товариші засьміяли ся і собі.

6

Вибір ректора минув, а за то надійшла инша важна подїя. Настав день, в котрім Анґлїя і Шкотия мали змірити свої сили в грі ніжною пилкою.

Погода була так красна, як не можна було собі краснї бажати. Зрана була велика мрака, але опісля сонце розігнало єї так, що лиш ще понад понурими мурами единбурґскої палати видко було слабий слїд з неї. Просторий парк, що займає долину межи старим а новим містом, зеленїв ся як на весні, а водограї сьвітили ся в сонци. Цїле се місце виглядало так красно, що красшого не найшов би й на цїлім сьвітї.

Так думали собі і тих троє людий, що того дня стояли коло вікна готелю Рояль і споглядали понад красну зелену долину на понурий історичний замок в глубинї. Одного з них вже знаємо, того грубого, малого панка з червоним лицем і чорними очима в кратчастих штанах і ясній камизельцї, при котрій висів, тяжкий, золотий ланцушок. Він вложив руки в кишенї, станув собі широко і з критичним поглядом, звичайно як подорожуючий Анґлїєць, придивляв ся красї природи. Коло него стояла мовчки молода панна в тїсно пристаючій подорожній сукни, з білим як сніг ковнїрем і в довгих рукавичках. На єї личку почервонїлім від зворушеня пробивав ся якийсь безмежний подив тої пречудної краси, яка представляла ся єї очам. Старша, приятна з лиця дама сидїла трохи подальше на кріслї і з любовю споглядала на лице молодої дівчини.

— Ах, вуйку Джордже, — відозвала ся она — тут так красно як в небі. Менї аж не хоче ся вірити, що я на свободї. Менї все ще здає ся, як би то був лиш сон, з котрого я

войскової контролї і не богато надумуючи ся, взяли ся з цїлою силою до гашеня огню. З нараженем власного житя бороли ся з лютуючим пожаром, ратуючи неодному мешканцеви его майно. То добродійне і повне пожертвованя дїло подано до Найвисшої відомости і Єго цїс. і кор. Апостольске Величество Цїсар і Король наш поручив Найвисшою постановою з дня 24 грудня 1900 р. удїлити підофіцирови Лотоцкому срібний хрест заслуги з короною, а фрайтрови Стрембицкому срібний хрест заслуги. Пришпилюючи тї відзнаки на груди, взиваю обох відзначених, аби то найвисше відзначене носили при кождій нагодї як у войску так і дома. Воякам же кождої степени нехай тї приняті відзнаки будуть спонукою до подібних дїл, бо вояк не лише перед ворогом але й при кождій иншій нагодї повинен показати, що есть мужем хоробрим і що зуміє пожертвувати свое житє не лише в оборонї вітчини, але також для добра людскости. Коли повернете колись до ваших родин, оповідайте о тім, як щедро Найяснїйший Пан нагороджує добрі дїла". — По тій промові пришпилив командант полку п. Штрасер обом воякам на грудях удїлені їм Є. Вел. Цїсарем відзнаки. — Відтак повторено зібраним воякам промову п. полковника в язицї рускім і польскім. По відограню гимну народного закінчило ся то хороше торжество. О годинї 3-ій по полудни відбув ся в касарни, в хорошо прибраній хоругвами і оружием сали, бенкет для відзначених вояків і підофіцирів полку. По годинї 3-ій прибув до салї, де відбував ся бенкет, полковник п. Штрасер в окруженю пп. офіцирів і промовивши ще раз о обовязках вояка, підніс тоаст в честь Є. В. Цїсаря. Відтак найстарший підофіцир полку, що вже 36-тий рік служить у войску, названием Чорний, підніс тоаст в честь команданта полку, офіцирів і обох відзначених.

— **Іменованя.** Пан Президент міністрів, яко управитель міністерства справ внутрішних, іменував надінжинерів: Вікт. Корнецкого, Ферд. Весетечку, Мар. Пшетоцкого, Ів. Збишевского, Тад. Скшиньского, Вал. Піхля і Ром. Інгардена, радниками будівництва для державної служби будівничої в Галичинї. — Крайова рада шкільна потвердила в званю учительскім і надала титул професора: о. Йос. Сцїеловскому лат. катихитови в Бучачи, Зен. Екгардтови учителеви гімназиї в Самборі, Ів. Крузлеви учителеви гімназиї в Тернополи; стабілїзувала: Ігн. Едв. Маєра учителя гімназиї в Бродах, Григ. Наливайка учителя рускої гімназиї в Коломиї і Льва Цїлиньского учителя гімназиї в Станиславові; іменувала заступниками учителїв Генр. Комперду в гімназиї в Тернополи, Волод. Стемпиньского в гімназиї в Золочеві, Жигм. Скурского і Стан. Левицкого в IV. гімназиї у Львові. — Цїсар іменував радника скарбового Адольфа Павликовского, старшим радником скарбовим в окрузї львівскої дирекциї скарбу.

— **Новий лат. архіепископ.** В часї обходу інтронїзацийного торжества архіепископа о. Більчевского надійшла вість з Риму, що дотеперішного епископа-суфрагана львівского о. Вебера іменовано архіепископом in partibus infidelium.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Сим повідомляє ся, що дня 19-го с. м. привернено цїлковитий рух на шляху Карапчів-Бергомет зелїзницї Глїбока-Бергомет і на шляхах Глїбока-Серет, Лужани-Стефанівка і Біла чортківска-Заліщики.

— **Дирекция „Краєвого союза кредитового"** упрашає отсим всї товариства кредитові як також всї товариства зарібково-господарскі, що є членами „Краєвого Союза кредитового", аби зволили в як найкоротшім часї предложити свої справозданя з дїяльности за послїдний рік адміністрацийний, так як без тих справоздань не може „Краєвий Союз кредитовий" виладити обороту стоваришень за послїдний рік. — Львів 15 н. ст. сїчня 1901 р. Дирекция „Краєвого Союза кредитового" у Львові (ринок ч. 10, I. поверх).

— **Любовна пригода.** Перед десятьма днями виїхала 23-лїтна Єлена Г. з Сигнівки під Львовом відвідати свою тїтку в Станиславові, а що не вернула на означений час, то мати вислала за нею її молодшу сестру до Станиславова. Тота довідала ся, що сестри у тїтки не було, а з найдених межи її річами паперів показало ся, що она виїхала з якимсь молодим лїкарем до Румунії, де він одержав посаду.

— **Щасливі спадкоємцї.** Близша і дальша родина якогось Болгарина Мандрадїєва з Пловдива (Филипополя) мабуть не мало втішила ся, коли сими днями довідала ся, що тамошний англїйский консулят довідує ся за ними, бо має для них 328 мілїонів франків спадщини. Щастє приходить звичайно дуже несподївано. Перед многими лїтами вивандрував був якийсь Мандрадїєв з Пловдива до Індиї і там доробив ся великих гроший. Перед своєю смертию записав він тї гроші своїй родинї в Пловдиві, але під тим услівєм, щоби аж по 50 роках, шукано за тими свояками. За той час сума зросла відсотками від відсотків до 328 мілїонів. Родина завіщателя належить до знатнїйших в Пловдиві.

— **Міри метричні в Росиї.** Справа введеня в Росиї мір і ваг метричних яко урядових, вже порішена. Тепер ведуть ся в міністерстві скарбу наради, від коли і в який спосіб можна би ввести в житє тую реформу.

— **Загальні збори членів філії руского тов. педаґоґічного в Тернополи** відбудуть ся в пятницю дня 1 лютого 1901 о 2 год. по полудни в комнатах „Рускої Бесїди" зі слїдуючим порядком дневним: 1. Справозданє з дїяльности видїлу за р. 1900. — 2. Вибір нового видїлу. — 3. Відчит п. проф. Мостовича. — 4. Внесеня членів. — О численну участь просить ся. — З видїлу філії руского товариства педаґоґічного. — Тернопіль дня 19 сїчня 1901. — *Ант. Глодзїньский*, голова; *Мария Солтисова*, писарка.

— **Зьвірский циган.** В Загірю коло Хирова осів був від кількох лїт циган Сівко з жінкою, котру страшно катував і знущав ся над нею. А мимо того нещаслива держала ся аж до послїдної хвилї. Кілька днів тому назад увійшов циган до хати з соломою та став з неї хрест стелити. Бідна жінка як би перечувала, що її смерть вже недалека, відозвала ся ще до чоловіка і спитала, чи то він на її муки стелить. А циган вхопив тогди жінку, кинув її на солому і вдарив з цїлої сили колом по голові так, що кости розскочили ся і виплив мозок. Не досить того; той зьвір в людскім тїлї став ще нещасну жінку страшно місити ногами і копати обцасами, так, що аж поломив в нїй всї ребра. Лютого цигана арештувала жандармерия і відставила до суду в Сяноцї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 22 сїчня. Wiener Ztg. оголошує цїсарский патент з 20 сїчня скликуючий раду державну на 31 сїчня.

Берлин 22 сїчня. З Тієнтсіну вийшов вчера відділ нїмецкої піхоти в околицю озера Цїлїкар, де збирають ся шайки ворохобників.

пробуджу ся, щоби з Езрою Джірдльстоном засїсти до кави, або слухати, як пан Джірдльстон молить ся.

Старша дама приступила до дївчини і обнявши її нїжно рукою як мати, сказала до неї: Не думай о тім.

— Таки так, не думай о тім — повторив доктор. — Моя жінка добре каже. Не думай о тім. Боже мій, що я наговорив ся, заким я намовив твого опікуна, щоби він тебе пустив. Мене вже аж розпука брала ся, і я був би вже дав спокій, як був не знав, що ти так дуже на то тїшиш ся.

— Ах, які Ви обоє добрі для мене! — відозвала ся дївчина зі щирим виразом вдячности.

— Не говори о тім, Кеті! А що до Джірдльстона, то він може й має рацию. Як би ти так була у мене, то і я би тебе не пускав, можеш бути певна того. Або може не правда Матильдо?

— А вжеж, що так Джордже.

— Ми обоє були би для тебе правдивими тиранами. Чи як кажеш Матильдо?

— Таже так, Джордже.

— Я лиш бою ся того, що я не конче придатна в господарстві — сказала дївчина. — Я була ще за молода, щоби тим займати ся у мого бідного тата. Пан Джірдльстон, розуміє ся, має господиню. Я що дня читаю єму по обідї біржеву ґазету і знаю ся вже дуже добре на ефектах і конзолях та на тих американьских зелїзницях, що заєдно то ідуть в гору то спадають. З одною було дуже зле в послїднім тиждни а Езра аж проклинав, але пан Джірдльстон казав, що то лиш допуст Божий на тих, котрих Господь Бог любить. Але менї здає ся, що він не конче рад був з того допусту. Ах, як же тут красно! Менї здає ся, як би я жила десь в якімсь иншім сьвітї.

Дївчина була дїйстно дуже хороша, коли так стояла собі у вікни; високого росту, гнучка і повабна, в самім розцьвітї жіночої краси. Її личко було більше делїкатне і миленьке, як красне, але якийсь артист був дуже любував ся її делїкатно і красно заокругленою борідкою та тою грою черт її лиця, якою проявляли ся її чувства. Її темне волосє сьвітило ся до сонця як би бронз і в буйних косах звисало в долину, як би нехибний знак кріпкої жіночої натури. Її темно синї очи сьвітили ся житєм і радостию, підчас коли дрібку кирпавий носик і любенько усьміхнені уста зраджували як найлїпший гумор. Почавши від її ясного як сонце личка аж до гарненьких малих черевичків, що виглядали з під хорошої темної сукнї була она на всякий случай дуже повабною появою. Так думали й тї, що ішли улицею та заглядали у вікна в горі, так думав також і той молодий мужчина, що як-раз заїхав перед готель і пустив ся горі сходами до комнати. Він мав на собі довгий, мягкий плащ, що сягав єму аж по кістки а на голові оксамітну сріблом вишивану шапочку, з під котрої виставало буйними кучерями біляве волосє.

— От і наш хлопець! — відозвала ся мати весело.

— Добрий день, мамо! — відозвав ся він і нахилив ся, щоби її поцїлувати. — Як ся маєте, тату? — Добрий день, Кеті. Але мусите зараз іти, коли хочете, що видїти. Яке щастє, що на дворі бодай трохи тепло. А то дуже зле для тих, що дивлять ся, коли вітер від всходу. А ти що на то, тату?

— Менї здає ся, що з тебе зробив ся молодий перекиньчик, коли ти виступаєш против власної вітчини — сказав доктор.

— Ах, що тату! Я родив ся в Шкотиї та й належу до шкотского клюбу. То чей вистане!

— Ну, то бодай маю надію, що програєте

— То не може бути. Аткінзон для західної Шкотиї звихнув собі ногу, а за него буде грати Блер з інституцийного клюбу, а той не такий небезпечний. Курс закладів стоїть нинї для Анґлиї 5 до 4. Я взяв дорожку з собою і коли ви готові, то можемо зараз їхати.

То не лиш межи студентами викликало велике заворушенє борба, яка мала тепер відбути ся. Заворушило ся було в цїлім Единбурзї і цїле місто спішило на місце ігрищ. Ніжна пилка [1]) есть і була завсїгди шкотскою народною забавою для тих, що люблять сильну вправу тїла, підчас коли ґольф [2]) люблять люди більше спокійної натури. Нема гри, котра би так годила ся для сьмілого і меткого народу як партия ніжної пилки грана після правил Реґбі, при котрій стає до борби пятнайцять кріпких, жвавих і витревалих людий, против пятнайцять противників. Самими штучками і хитрими способами не вдіє ся тут нічого. То завзята борба мужа против мужа, при котрій пилка есть тим осередком, що всїх сполучає.

---

[1]) Гра в ніжну пилку. Foot-ball (чит.: фут баль) есть то первістно шкотска, а нинї загально англїйска национальна забава, котра увійшла тепер в звичай в цїлій Европі. До тої гри стає по 15 (а навіть і по 50) осіб, а по серединї межи обома партиями уставляють дві жердки, помежи котрі треба пилку перегнати. Пилка уживана до тої забави есть з ґуми, обшита шкірою і майже величини голови; її підбивають ногою. Грачі при тій забаві убирають ся у фланелеве одїнє всїлякої краски. Після правил Rugby-Уніон (Реґбі-Юніен — союз Реґбі, назва від міста Реґбі) на обі жердки кладе ся поперечка, через котру треба пилку перегонити.

[2]) Ґольф — шкотска гра в підбивану пилку, то, що у нас називають „палестра".

Берлин 22 січня. Як зачувати цісар Вільгельм не забавить довго в Анґлії і верне навіть перед евентуальним похороном королевої. На похорон виїхавби котрийсь з князів пануючої родини.

Градець 22 січня. Прибувший сюди з Загреба ґенерал Франц застрілив ся. Причина самоубийства незвістна.

Штокгольм 22 січня. Король обіймив на ново по довшій відпустці управу справами краю.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Мих. Р. в Город: Услівя припятя до школи лісничих в Болехові: 17 скінчених літ, сьвідоцтво здоровля, добрий зір і слух; школа виділова або три кляси шкіл середних; однорічна практика лїсова; сьвідоцтво моральности; реверс батька або опікуна. Поданя вносити перед 15 липня до президиї ц. к. Дирекциї домен і лїсів у Львові. Одінє своє. Оплата на удержанє около 600 К. річно; 10 учеників можуть дістати стипендиї по 150 до 400 К. Два предмети викладають ся по німецки. — **Макс Борислав**: Адреса: Редакция „Комара“, Львів, ул. Личаківска, ч. 23. Цїна Календаря 50 с. без пересилки почтової. — **Матурист Коломия**: Услівя принятя на: Hochschule für Bodencultur: матура, такса іммaтрикуляцийна 10 корон і оплата за науку 50 К. з гори. Вигляди для Русина майже ніякі. Туди ідуть по найбільшій части або сини приватних урядників з великих маєтностий, котрі мають надію удержати посади в маєтностях, де зістають їх батьки, або сини властителїв більших посілостий. Хто ніколи не мав діла з більшими посілостями, трудно, щоби туди дістав ся, а у нас в краю не мають поміщеня навіть ті, що кінчать тут школи рільничі і лїсові. Ми би радили записати ся на технїку, скоро умієте рисувати і знаете начертову ґеометрию. — **Алекс. С. у Львові**: Що то суть сни? — Се питанє таке, що у відповіди треба би Вам писати зараз хиба цілу книгу, щоби Вам річ всесторонно вияснити. Скажемо длятого коротко: Сон, то праця мозку без сьвідомости чоловіка, иноді ще й під впливом зверхних обставин (н. пр. відкриті ноги і студінь, а чоловікови снить ся, що він ходить по воді; якийсь стукіт або гуркіт, а єму снить ся, що стріляють і т. п.) або під впливом таких внутрішних обставин, котрі ділають на цілий орґанізм чоловіка (коли н. пр. чоловік наїсть ся тяжкої страви, ляже спати і она важить в нім. розпирає єго, а чоловікови снить ся, що єго хтось душить). Мозок в снї не перестає зовсїм працювати, а бодай не завсїгди; десь щось в нїм завсїгди відозве ся, то тут, то там, без ладу, і длятого сни бувають иноді так чудачні. Але часом ті несьвідомі в нїм рухи можуть і так в порядку по собі наступати, що сон може вийти зовсїм правильний, так, як би то було на яві. Се єсть причиною, що комусь може здавати ся, як би сон міг сказати правду. Але не треба гадати, що чоловікови може приснити ся то, чого він ніколи не чув, не видів, не зазнав і що взагалї не дістало ся ніколи до єго сьвідомости. Муринови н. пр. котрий ніколи не видїв білого чоловіка і не чув про него, не приснить ся він, а так само білому мурин. Хто не знає льотериї і чисел тому они не приснять ся. Снити ся може лиш то, що єсть в мозку. Длятого не треба гадати, що може то приснити ся, чого ще не було, що сон може наперед щось вгадати. Коли же комусь приснить ся щось „правдивого“ н. пр. нумери, котрі він виграє на льотериї, то се може бути лиш така щаслива, случайна комбінация в мозку підчас сну, яка могла би бути і тогди, як би він витягнув собі ті числа з мішочка льотерийного — слїпе щастє: раз приснить ся, сто разів нї. В сни не треба вірити і длятого сьвященики добре роблять, що заказують в сни вірити, а коли й дехто з них — як Ви кажете — ставить на льотерию, то очевидно лиш для того, що й ті, звичайно як люди пробують щастя, а не длятого мовби вірили в сни. Найбільше снить ся тим, що найменше працюють головою, а річ зовсїм природна, бо мозок не так змучений як у того, що ним працює, отже він і в спаню не зовсїм притихає. З тої самої причини снить ся більше женщинам як мужчинам. Дальше, снить ся більше в молодім віці, коли мозок більше ще вражливий і коли буйнійша уява (фантазия) і в старости, коли мозок ослаблений. Найменше снить ся в середнім віці і здоровим людем, котрі богато і тяжко працюють. Се чей може Вам вистане. — **Андр. з Залипя**: Випливи ті не шкідливі і зовсїм природні, лиш треба уважати, щоби не зачасто повтаряли ся і щоби притім не було ще щось иншого. На вечер не їсти богато, не лягати зараз по вечери спати; не лежати горілиць, лиш на бік, найлїпше на правий, не вкривати ся за тепло.—**Крас. в Колом.**: Чисто приватних, відносячих ся до самої особи інформаций не даємо а в прочім і не можемо знати, як хто з роду звав ся, а чей не підемо і не будемо о то звідувати ся. — **Читатель з К.**: 1) Не знаємо анї Вас анї Конвалії, але нам щось так здає ся, як би Конвалїя для Вас вже відцвила; але коли їй желаєте з новим годом многая лїта, то нехай довідає ся. — 2) Про твори музичні на цитру спитайте в Ставропигійскій книгарни у Львові. — **Володим. Іван. в В.**: Напишіть, котрі числа Вам бракують. — **О. Ів. Кор. в Гор.**: Предкладає Є. Вел. Цїсареви директор придворної канцелярії Seine Excell. Franz Rit. Schiessl v. Perstorf, Cabinets-Director der k. u. k. Cabinets-Kanzlei in Wien. — **О. Теліш. в Триб.**: Не витягнений анї тепер анї давнїйше. — **Цікавий з Дубок**: Не витягнений анї тепер анї давнїйше. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди).

На пилку можна наступати, підбивати ногою або й нести; єї можна підганяти всїлякими способами до мети противника. Ті, що уміють добре бігати, можуть єї ловити і своєю скоростию робити собі дорогу навіть почерез ряди противника. Потяжкі люди можуть поборювати весь опір самою вагою свого тїла. На всякий случай мусять завсїгди виграти найсильнїйші і найбільше витревалі.

Навіть ігрища межи більшими місцевими клюбами викликують в Едінбурзї велике заворушенє і стягають велике число видців. О скількож то більше буває тогди, коли до борби стає сам цьвіт шкотскої мужности і мірить свою силу з самими найчільнїйшими грачами з полудня від Твіду [3]). Дороги, котрими треба було їхати на місце борби, були аж чорні від тих тисячів, що туди спішили. Така була глота, що дорожка, котра везла Дінедаля, мусїла половину дороги їхати поволи, мимо того, що візник кляв на всї боки, бо яко патріот відчував свій обовязок, щоби завезти на час одного із членів, що мали там ставати до борби. Многі з товпи пізнали молодого мужчину і витали єго руками або й словами додавали охоти. Кеті Ґеретон а навіть і доктор заінтересували ся були вже дуже та й їх взяло ся було то занепокоєнє, яке пробивало ся на лици всїх, що ішли на місце ігрищ. Лиш у молодого мужчини не видко було того одушевленя, яке всїх оживляло; він через цілий час поясняв своїй красній товаришці правила гри, котра під сим взглядом так мало знала, що єму аж дивно стало.

Бо то, видиш — говорив він — єсть на кождій сторонї по пятнайцять грачів. Але розуміє ся, що всї пятнайцять не сьміють грати при купі, бо тогди, як би противник дістав пилку поза себе, то они не мали би ніякої опори, не було би резерви. Длятого ми в Шкотиї граємо так, що десять мужа грають окремо при купі. Они відзначають ся силою, відвагою і витревалостию. Їх називають „грачами навперідь“ і від них вимагає ся, щоби они були все довкола пилки, щоби все бігли за нею і не стояли анї хвильки. Против них, розуміє ся, стоїть пятнайцять грачів навперід з противної сторони. Зараз по за ними стоять оба „чвертьграчі взад“. Они мусять бути дуже жваві, зручні і добрі бігуни. Они не беруть ніколи участи в головній борбі, лиш держать ся завсїгди близько грачів навперід, а коли тамті підгонять пилку взад, то они мусять єї зловити і чим скорше втїкати з нею. Коли добре біжать, то їм добре удасть ся занести єї досить далеко, заким їх прихоплять. Они мусять також добре уважати і на чвертьграчів позад на сторонї противника та старати ся і їх прихопити, коли они утїкають з пилкою. По за тими стоять відтак оба півграчі або як їх в Анґлії називають „три чверти грачів взад“. Та й они мусять бути добрими бігунами, і то їх річ ловити, бо добрий бігун з противної сторони може нераз забічи поза чверть грачів взад а тогди „половина“ мусить єго ловити. По за половиною стоїть один грач взад. Він то ще послїдний ратунок, коли все було на дармо. Він мусить добре уміти підбивати ногою, щоби тим способом пилку як найдальше відогнати від мети — але ти не слухаєш.

(Дальше буде.)

[3]) Твід (Tweed) — ріка на границї межи Шкотиєю а Анґлїєю.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).